

František Kabelák

DOPIS H.

I.

Současná věda egyptologická se domnívá, že starý Egypt nebyl schopný a nedokázal vytvořit během svojí několikatisícileté existence poznávací soustavu, takže mimo primitivních názorů teosofických a kosmosofických nedospěl k žádnému řešení otázek, o jejichž zodpovědění usilovali velikáni lidského ducha všech jiných kultur.

Avšak tato domněnka současné egyptologie, tedy nikoliv vědění, odporuje pojmu, který staří Egyptané vyjadřovali slovem CHU : intelekt. Chu v pojetí Egyptanů jest nejen nejvyšší psychologickou složkou člověka, ale i nejvyšším principem kosmu.

Z této teze a antiteze vzniká hlavní otázka, kterou nutno řešiti: možno připustit, že Egyptané si nebyli vědomi důsledků, nutně vyplývajících z poznání existence chu, intelektu, jakožto všeobecného základního principu?

Věnujeme pozornost souhlasnosti starověkých zpráv, že velcí myslitelé antického Řecka hledali v Egyptě poznání pravdy. A tak vzniká podružná otázka: bylo jim to vůbec zapotřebí, když dle egyptologie existovala v Egyptě pouze primitivní teosofie a kosmosofie?

Dalším názorem, který odporuje pojetí chu, jest názor současných historiků chemie: alchymie, matka dnešní chemie, vznikla v Egyptě v době perské nadvlády nad Egyptem a sice sloučením praxe egyptské chemické technologie s mystikou předního Orientu.

Avšak antika uznávala nadřazenost egyptské chemické technologie.

Tak vzniká druhá podružná otázka: jest vůbec myslitelné, že při svojí nadřazenosti na poli faktů chemické technologie nedospěli k odvození zákonů a principů, jejichž sledování nezbytně musí vésti k vytvoření poznávací soustavy určitého druhu?

Podrobíme-li ale starý Egypt pečlivému zkoumání, zamítneme domněnky současné vědy a na základě důkazů dospějeme k přesvědčení, že starý Egypt, právě tak jako všechny veliké kultury, byl vlastníkem poznávací soustavy, kterou se zcela odlišuje od ostatních národů antiky.

II.

Co se týká antických zpráv o pobytu a studiu řeckých filosofů v Egyptě, lze mnohé pokládati za nevěrohodné; jinak jest tomu ale v případě Demokrita, kterého nám dějiny filosofie označují jako tvůrce atomistické filosofie.

O Demokritově pobytu v Egyptě, jakožto i o účelu tohoto pobytu, zachovala se naší době celá řada zpráv egyptsko-helénských z doby ještě před vznikem filosofické školy alexandrijské, o jejichž autenticitě nelze pochybovati. Z tohoto důvodu vytvoří bádání o pobytu Demokritově v Egyptě podstatný základ z zodpovědění prvé podružné otázky.

Studium těchto zpráv vede ale k překvapujícímu, ohromujícímu zjištění:

- 1/ Řek Demokritos není původním autorem atomistické filosofie;
- 2/ Demokritos jest pouze interpretem indické atomistické filosofie Vaišéšika, kterou zpřístupnil řeckému duchu na základě jejího přizpůsobení řeckému způsobu myšlení;
- 3/ učitelem Demokritovým v Egyptě byl perský mág jménem Ostanés, jinak také známý z dějin válečného tažení perského krále Xerxa proti Řecku.
- 4/ Demokritos poznal indickou atomistiku prostřednictvím Ostana.

Lze vyslovit jistě správný názor o podstatné důležitosti úspěšného provedení důkazu v uvedeném případě pro současný stav dějin filosofie.

Z hlediska esoterismu tento názor, exaktně důležitý, odmítám. Proč?

Protože

- 1/ žákovský poměr Demokritův k učiteli Ostanovi a přetvoření indického atomismu Demokritem jest všem učeným grécistům, kteří si osvojili znění řeckých fragmentů a textů egyptsko-helénských z doby perské nadvlády nad Egyptem až do doby založení filosofické školy alexandrijské, velmi dobře známý. tato skutečnost svědčí o nepoctivosti historiků filosofie.
- 2/ Indická atomistika liší se od přetvoření Demokritova tím, že pokládá atomy za nositele kvality, projevujících se na skupenství atomů a tyto kvality jsou vesmírnými silami, zvanými tattvy, kterými prapříroda (prakrti) provádí svůj rozvoj ve viditelnou přírodu. Pro esoterika nemá cenu atomistika Demokritova, nýbrž indická, protože vykládá beze zbytku jednu z velikých záhad staroindické kosmogonie: problém tattev.
- 3/ Pro esoterní bádání jest Demokritos důležitý v něčem jiném: jako komentátor spisů Ostanových, které se nám nedochovaly. O jejich skutečné, nikoliv domnělé existenci máme celou řadu zpráv, z nichž poslední je obsah dopisu byzantince Pibedia, kterým sděluje perskému mágu Osromovi svůj nálezný spisů Ostanových, psaných persky, v císařské knihovně konstantinopolské.

Demokritův komentář ke spisům Ostanovým tvoří podstatnou část rukopisu, který se nachází v knihovně u sv. Marka v Benátkách. Historikové filosofie označili tento rukopis za Pseudo-Demokrita, aniž by dbali nepopíratelného svědectví žáků Ostanových, spolužáků Demokritových.¹

Výše uvedenými odstavci zodpověděli jsme pouze část první podružné otázky, vztahující se na studijní pobyt řeckých filosofů v Egyptě, protože učitelem Demokritovým v Egyptě nebyl Egyptan, nýbrž Peršan. Avšak to, co jsme zde uvedli, jest dostatečné, aby nás vedlo při bádání o hlavní otázce.

III.

Zodpovíme si krátce druhou podružnou otázku.

Historikové chemie tvrdí, že alchymie vznikla v Egyptě v době perské nadvlády nad Egyptem sloučením egyptské chemické technologie s řeckou filosofií a orientální mystikou. Za zakladatele alchymie pokládají Chimese, Ostana, Komaria, Marii, Pamena a další, k nimž přičítají „Pseudo“-Demokrita jako jednoho z hlavních žáků Ostanových.

Jak jest tento názor historiků chemie bludný, přesvědčil jsem se studiem papyrů, obsahujících předpisy chemické technologie egyptské. Převážnou většinu předpisů, obsažených v těchto papyrech, tvoří totiž předpisy projekce několika tajných přípravků, jejichž výroba předpokládá nejen vyspělou laboratorní techniku, ale i umění z faktů odvozovati zákony a principy, jejichž souhrn tvoří obsah alchymické teorie.²

Zabývá se bádáním v tomto směru, dospěl jsem k nezvratnému přesvědčení, že původní alchymická teorie není dílem Chimese, Ostana a jiných, nýbrž původním majetkem starého Egypta, kterýmžto majetkem se esoterní kultura staroegyptská podstatně liší od jiných

¹ Rukopis Benátský ř. 229, Cambridžské univerzity (syřský; in P.M.Berthelot, La chimie au moyen-âge) Pařížský ř. 1168, 1630, Vatikánský ř. 299, 381, 743

² Věděl jsem na podkladě znalosti dějin evropského esoterismu, že od Vincence z Beauvais až po Papuse nebylo evropského esoterika, který by o egyptské poznávací soustavě něco věděl. Pouze jen temné tušení velikosti zaniklé kultury esot. Egypta.

starověkých esoterních kultur. Domnělí zakladatelé v osobách Chimese, Ostanova a dalších byli pouze interprety tohoto duševního majetku Egyptůanů.

Studiem duchovních pramenů a spisů egyptsko-helénských alchymistů školy Ostanovy až po Zosima z panopolisu dospěl jsem také k přesvědčení, že historikové chemie dopouštějí se dalšího velikého bludu, označují-li dobu od Gebera až po Libavia dobou rozkvětu alchymie. Alchymie evropského středověku založená původně na Geberovi byla vlastně dobou úpadku původní alchymické teorie, protože evropský středověk vycházel z dualismu aristotelského původu, z hypotézy sulfur-mercurius.

Starověcí alchymisté školy Ostanovy vycházeli z trojnosti principů sulfur-mercurius-arsenik a to vede vzhledem k dějinám alchymie či chemie k dalšímu velmi zajímavému zjištění.

Prvním představitelem alchymické teorie trojice principů v Evropě byl totiž Paracelsus. Porovnáme-li ale Paracelsa se školou alchymistů ostanových, zjistíme, že Paracelsus všechny svoje základní názory, kterými se liší od středověké alchymie, přejal ze školy alchymistů ostanovských, tedy helenisovaných Egyptůanů, jejichž historickou posloupnost ukončuje osobnost Zosima z Panopolisu.

A převzetí principů egyptsko-helénské alchymie, jejich odůvodnění a použití v praxi učinilo Paracelsa vedle Ficina a Mirandoly největším mužem evropské renesance! To oficiální znalci Paracelsa, jako profesor Sudhoff a prof. Darmstadter, neví; mám ale dojem, že to nechtějí vědět. V tom směru obdivuji dnes nám neznámého autora dopisu, který vydavatel van Helmontovy sbírky spisů vložil do textu Helmontova spisů „Ortus medicinae“. Tento dnes již nezjistitelný autor dopisu byl totiž přesvědčen, že Paracelsus všechny svoje slavné základní názory čerpal z benátského rukopisu Pseudo-Demokrita, který, jak dnes víme, jest Demokritovým komentářem spisů Ostanových!

IV.

K zodpovězení první podružné otázky, týkající se studijního pobytu největších řeckých filosofů v Egyptě, můžeme ve svém bádání voliti jedině osobnost Demokritovu, protože pouze v jeho případě zachovalo se dostatek zpráv, o jichž věrohodnosti žádnému „racionalistovi“, i takovému, jako jest moje osoba, jenž máje přistoupiti k jakémukoliv bádání, potřebuje nezbytná empirická fakta, není možno pochybovati.

Při tom dospěli jsme k zjištění priority atomistiky indické filosofie Vaišéšika, jejímž hlavním představitelem v Indii byl Kanáda, před naukou Demokritovou. Dále jsme zjistili, že osobnost učitele, který byl předmětem Demokritova egyptského zájmu, nebyl Egyptůan, nýbrž Peršan Ostanos, v Egyptě naturalisovaný. To jest dějinně naprosto nepochybné a jisté.

Výsledkem bádání o druhé podružné otázce na základě studia papyrů chemicko-technologického obsahu vede k přesvědčení, že autory alchymické teorie nebyli Chimes, Ostanos atd.; že tato existovala v Egyptě nezbytně před nimi. Při tom jsme poznali, že zveřejněná alchymická teorie doby helenisovaných Egyptůanů má velice blízko k osobnosti Ostanově, takže lze snadno dospěti k domněnce, že Ostanos byl interpretem něčeho, co nebylo známo veřejně a čemu nebylo veřejně vyučováno.

Zodpovězení obou podružných otázek musí nezbytně vésti k bádání o osobnosti Ostanově, která potom tvoří klíč k hlavní otázce!

V.

Co hledal velký muž starověku, o kterém se zmiňují již zprávy o tažení Xerxově proti Řecku, v Egyptě, který byl přece v době perské nadvlády v naprostém sociálním i duševním úpadku? Dle dochovaných zpráv byl přece velikým znalcem ducha Indie, kde dlouho žil a

studoval, byl perským mágem i znalcem řecké moudrosti mysterijní: byl tedy vlastníkem moudrostí esoterismu tří velikých starověkých kultur!

Ostanes přišel do Egypta z Řecka, aby v doslovném smyslu hledal. A dle zpráv svých současníků i žáků to také skutečně našel!

Jeho pátrání soustředilo se na chrám Ptahův v Menoferu (Memfis), jehož kněží zabývali se výrobou projekčních přípravků, používaných egyptskou chemickou technologií.

Výstavba tohoto chrámu byla dokončena zakladatelem první dynastie egyptských králů, Meniem. Avšak tradice memfidského chrámu jest nesporně daleko starší, protože král Meni přenesl tam kult Ptahův z předhistorického sídliště.

naprosto přesně víme, že

- 1/ chrám Ptahův v Memfidě měl vlastní teogonické schema, které se lišilo od druhého staroegyptského teogonického schematu, jehož vlastníkem byl chrám v Onu (Heliopolis, tzv. ónské devatero) tím, že dle něho praotcem všech bohů, stvořitelem světa atd. byl Ptah, jehož žena Nun, Pravoda, stojí v čele bohů ónského devatera.
- 2/ Víme, že všichni stavitelé pyramid byli příslušníky kněžstva memfidského chrámu, jehož velekněz nesl titul „VELKÝ ARCHITEKT“.
- 3/ Víme s jistotou, že kněží Ptahovi jako tvůrci projekčních přípravků byli nazýváni „FILOSOFY OHNĚ (jehož výsledkem jest) HOREV“, tj. Světlo (dne).
- 4/ Staroegyptské slovo „horev“ překládám souznačně s francouzským egyptologem Le Page Renoufem jako „Světlo (dne)“. Helenisovaní Egyptané používali při překladech do řečtiny termínu „PNEUMA“.

Mezi řeckými filozofy byl to Anaximénés z Miléty (VI. stol. před n.l., tedy přibližně sto let před Ostanem), který v Řecku první mluví o pneumatu, ovládajícím kosmos i nitro člověka. Alkmaion z Krotonu na sklonku VI. stol. před n.l. jako lékař říká, že pneuma udržuje rovnováhu ve směsi živlů a tím také zdraví člověka. Tedy totéž, co říká kabala o AUR, rovnovážném principu mezi ódem a obem, kladem a záporom.

Horev jest nositelem životní energie a nejvyšším principem biologických funkcí, který svojí utvářeností a rozčleněním určuje veškeré fyziologické pochody a jest současně niterným pojmem všech sil umožňujících intelektuální činnost.

Tato moje definice poukazuje také na spojitost s pojmem CHU, staroegyptským intelektem.

Dále na podkladě pramenů víme zcela jistě, že Ostanes po dlouhém hledání našel, co hledal: kamennou desku, existující v memfidském chrámu již v době krále Meni, na které byly vytesány v hieroglyfických ideogramech archaické řeči předhistorického Egypta krátké a přesné „ROEV“, tedy aforismy teorie a praxe „filosofie ohně HOREV“, jsoucí souhrnem „veškerého vědění předhistorického Egypta“.

Při tom jsem si zcela dobře vědom nálezu jiné desky ve skalách u Memfidy, obsahující čtyři věty s textem obdobným Hermově smaragdové desce. I tento nález jest ztotožňován s osobou Ostanovou. Svědectví žáků Ostanových týká se ale výslovně desky chrámové.³

Nuže toto vše říkají zprávy Egyptanů z doby perské nadvlády jakož i z doby ptolemajovské. Zaslouhují si víry? Neobjevil se snad někde po zániku starého Egypta vynikající esoterik, který přesně znal text „říkadel“ filosofie ohně? Podívejme se do

³ Řečí atomisté (Antická knihovna sv. 43, Svoboda '80) str.239: §619 Ukázka z Pseudo-Démokritova Barvířství, nazvaného Démokritova fyzika a mystika:

Když jsme tedy byli v chrámu, roztrhne se sám od sebe jeden sloup. My jsme viděli, že uvnitř něho nic není, ale Ostanés pravil, že jsou v něm uloženy otcovské knihy, a vynesl je ven. A nahlédnuvše do nich, podivili jsme se, že jsme v nich nic nepostihli, jen jsme tam našli tuto větu velmi užitečnou...

esoterních kultur, majících ve svých představitelích vztahy k Egyptu a sice v historické posloupnosti.

Tedy především Syřané. Nic, pouze temné narážky a tušení čehosi...

Pokračovatelé Syřanů byli Arabové, lépe řečeno mohamedáni.

A u těch s překvapením zjistíme, že posledním vlastníkem „říkadel filosofie ohně Horev“ byl Dhul Nun (†861 n.l.), původně stoupenec Džábir ibn-Hajjana⁴, učený súfi propastných hloubek a přitom bdělý filosof chladné hlavy.

Dhul Nun měl totiž veliké egyptologické vědomosti; Francouz Champollion měl v něm svého lepšího předchůdce, protože Dhul Nun patří k posledním ve středověku, kteří ovládali ještě staroegyptská písma a jazyk. A ještě více, což u Dhul Nuna jest zvláště podivuhodné: ovládal staroegyptský jazyk v celém jeho dějinném vývoji od archaické řeči předhistorického Egypta, tedy od pravěku, až po koptštinu.

Byl na tom také lépe než my, protože v IX. stol. n.l. bylo ještě zachováno daleko více staroegyptských památek a tím také daleko více nápisů. Dhul Nun totiž, jak sám o sobě říká, našel „zvláštní milostí Alláhovou“ ROEV, pravidla filosofie Ohně Horev, jednotlivě vytesané na přesných a určitých místech egyptských chrámů, takže jednotlivé aforismy byly rozmístěny po chrámech celého Egypta, aby byly zachráněny budoucím v případě ztráty menoferské desky. Procestoval za tím účelem celý Egypt; našel je všechny a co bylo poškozeno, na základě svých esoterních a egyptologických vědomostí dokázal rekonstruovat.⁵

Dhul Nun byl v dějinách esoterismu posledním prokazatelným znalcem filosofie ohně Horev.

Teprve po prostudování Dhul Nuna stalo se mi jasným: hypotézu poznávací cesty filosofie ohně Horev znám již dávno. Kdysi jsem ji odhodil jako nepotřebnou - právě tak jako egyptologové! Ale co to?

Hledám přece poznávací cestu, kterou kráčí CHU, staroegyptský intelekt. Hledám absolutní pravdu staroegyptského pravěku, kterou inteligibilní svět překlenuje propast mezi relativní pravdou rozumu a relativní pravdou citu. A nacházím jen relativní pravdu citu - která nutně jest cestou mystiky!

VI.

Byl jsem tím otřesen. Byl-li výše uvedený poznatek pravdivý, jsem nucen veškeré svoje dosavadní myšlení přetvořit dle pravidel transcendentních, protože chci jít cestou absolutní Pravdy až do konce, i v případě, že tato cesta jest pravdou - mystiky.

Mám ale jednu ošklivou chybu. A tou jest obsáhlá znalost dějin esoterismu různých škol od starověku až po dnešní dobu. A ta chyba jest neodpuštělná v tom, že znám také obsah spisů všech význačnějších představitelů oněch škol. To znamená, že znám také dějiny alchymie počínaje Chimesem a Ostanem a Jolivet-Castelotem konče.

Kdy vlastně vznikla mystická alchymie jako speciální mystická cesta a kdo byl jejím zakladatelem?

Nuže od dob Chimesových až po Adama Bodensteina žádný z mistrů alchymie neopustil laboratorní praxi. To učinil teprve v polovině šestnáctého století GERHARD DORN, přidruživší se k žákům Paracelsovým. Ve spise CLAVIS ALCHYMIAE přetvořil

⁴ Zabývá se zasvěcení mohamedánské éry, byl jsem nucen studovat Džábir ibn-Hajjana al Tusí. Tehdy jsem zjistil, mimo jiného velmi zajímavého, že Džábir byl oním nenalezitelným pramenem Kerningovým, tak dlouho hledaným, který Kerning nikde neuvádí. Lasenika jako překladatele Kerninga jsem zpravil o tomto zjištění. Lasenik mi řekl, že nemá členy, kteří by mohli pokračovat v tomto směru.

⁵ V době, kdy jsem to zjistil, byl Lasenic již mrtev.

Paracelsovu spagyrickou alchymii v mystickou cestu, sloučiv ji s mystikou vlámského malíře skla DAVIDA JORISE. Porovnal jsem kdysi Jorisův Wonderboek s Dornovými Clavis. Dorn, aby dosáhl svého cíle, byl nucen dopustit se na Paracelsovi celé řady násilí. Teprve od doby Dornovy straší mystická alchymie jako speciální mystická poznávací cesta v hlavách těch, kdož nevěří v laboratorní úspěch. Zanikla s tajným řádem tzv. Zlatých a růžových křížáků na konci osmnáctého století.

Musím se dnes usmát, vzpomenu-li si, že jsem v mládí, kdy jsem poprvé četl některé autory egyptsko-helénské, podlehl na jedné straně autoritě - Weinfurterově, autoritě „okultní mystiky“ a na druhé straně autoritě dějin chemie a alchymie profesoru Berthelotovi, který vše, co nedokázal v dějinách alchymistického myšlení vysvětlit, zahrnul pod pojem „orientální mystiky“.

Nyní ve stáří jest mi jasné, že tzv. „okultní mystika“ jest zjevem, kterým jest doprovázen zánik každé kulturní periody. Tak tomu bylo při zániku pohanského starověku, kdy okultní mystika se nazývala gnosticisem; tak tomu také bylo při zániku křesťanského středověku, kdy se nazývala protestantskou mystikou. A tak tomu také jest v našem století, ve kterém kulturní perioda zvaná dosud novověkem, přechází v kulturní periodu další.

Při zániku kulturní periody člověk nevěří již v hodnotu svého poznání. Aby obešel nezvratná fakta, vykládá je mysteriózně.

Vždy ale existovala skutečná mystika - jako poznávací cesta citu zaměřená na poznání náboženských pravd, vyžadující neotřesitelné víry v náboženské dogma.

Nestuduji náboženství, nýbrž esoterismus. A okultní mystika všech dob jest cestou žádné víry ve fakta esoterní praxe; tak jest tomu také v případě mystické alchymie, nevěřící již ve fakta laboratorní praxe, kterážto empirická fakta snaží se uvést v soulad s prapůvodními jevy citové snivosti a tím je vysvětliti.

Opusťme toto zdánlivě polemické pole. Jest jisto, že poznávací cesta, vedoucí intelekt k absolutnosti, musí být zaměřena na poznání Pravdy a na poznání Dobra ve všem a všude. Absolutní intelekt musí se vyznačovati absolutně jistým poznáním procesu teogonického, kosmogonického, androgonického i fysiologického.

Kdyby tomu bylo jinak, neměly by poznávací cesty čtyř odvětví esoterismu, teurgie, psychurgie, magie a alchymie žádnou cenu.

Účelem esoterních poznávacích cest jest vésti vývoj lidského intelektu až k absolutnímu intelektu v průběhu jednoho jediného života člověka, ku kterémuž vývoji potřebuje lidstvo jako celek veškerou dobu svojí pozemské existence.

Prostudoval jsem proto znovu zprávy egyptsko-helénských alchymistů, počínaje žákem Ostanovým Komariem, který se později stal veleknězem chrámu Ptahova v Memfidě, až po Zosima z Panopolisu, kterého jeho současníci nazývali „Koruna filosofů“. A tento titul nesli v Egyptě pouze velekněží chrámu Ptahova v Memfidě, kteří dosáhli absolutního intelektu absolvováním úplného cyklu filosofie ohně Horev!

A tak dospěl jsem znovu k úplné hypotéze poznávací cesty filosofie ohně Horev, jejíž poslední stupeň nese všechny znaky absolutnosti.

Co se týká přesných a úplných pravidel, bylo mi jasné, že jedině znalec všech odvětví esoterismu a všech nám zachovalých kultur může se pokusit o jejich rekonstrukci, bude-li přihlížet k rozdílům, které jsou podmíněny způsobem myšlení různých lidských ras, protože XX. století jest na tom hůře, než byl Dhul Nun.

Sebrané a publikované nápisy, pokud jsou do dnešního dne uveřejněny, představují také obsáhlý materiál, jehož prostudování není maličností. Jest to ale nezbytně nutné, protože tento materiál, i dnes ještě neúplný, obsahuje mnohý důležitý bod.

Dhul Nun byl nucen procestovati celý Egypt; máme nad ním tu výhodu, že v naší době jest mnoho napsů publikováno, takže jsou bez cestování dostupné.

Na jaře příštího roku uplyne 19 let od rozmluvy s Lasenicem; vykonal jsem jeho vůli rekonstrukcí aforismů filosofie ohně Horev v hieroglyfech archaické řeči předdynastického Egypta. Tento dopis jest třetí a poslední zprávou, kterou o tom kdy komu dám. Proč? Nechci žít v dějinách čarodějů, ale víc: v myslí svých nejintimnějších přátel jako ne vždy pokorný hledač pochodně Pravdy, zaněcující můj vlastní oheň. Proto v alchymickém athanoru plane oheň téměř bez přerušení, abych získal drahocenné a mocné katalyzátory filosofie ohně Horev co možná v nejkratší době.

Bude-li mi „Alláh milostiv“ jako Dhul Nunovi před jedenácti stoletími, budu nekromantickým obřadem evokovat přízrak Lasenicův a žádat ho o pomocnou ruku při sestupu do Amenti, Západní říše, kde vládne Šem o 42 písmenách, abych ho podrobil soudu Velikým jménem - protože poznávací cesta staroegyptského CHU jest na esoterním poli ničím nepřekonatelnou skutečností!

VII.

Ukončeme vypisování cest bádání vedoucích k filosofii ohně Horev jakož i mého postoje k tomu a uveďme hypotézu, jak se jeví ve fragmentech a spisech žáků Ostanových. ---

--- V době předhistorické byla symbolem filosofie ohně patnáctistupňová pyramida; během historické doby byl omezen počet stupňů této pyramidy na sedm. Důkaz, že v historické době došlo k přestavbě systematiky.

Původně se tedy dělila poznávací cesta filosofie ohně na 15 stupňů, později na sedm. Tyto stupně poznání, bez ohledu na původních patnáct nebo později sedm lze rozčlenit do tří oddílů: I. oddíl přípravný, II. oddíl uskutečnění a III. oddíl dokončení nebo také dokonání.

I. oddíl přípravný:

- a/ Teoretická znalost Tetrasomie a jejích zákonitostí studiem symbolu čtyřboké pyramidy; znalost Tetrasomie vede k poznání Mathesis, posvátné matematiky.
- b/ Studium vztahů mezi makro- a mikrokosmem na základě hexagramu. Do čtyřboké pyramidy přesně stanovených rozměrů byla vepsána koule a v této dle určitých pravidel vykonstruován prostorový útvar, který nazýváme sférickým hexagramem. Sklon úhlů tohoto útvaru jest $51^{\circ} 51' 14'' 32''''$. Tak vznikl prototyp všech hexagramů. Z těchto geometrických útvarů byly odvozeny iracionální symboly, pomocí kterých se dospívalo k řešení daných problémů.
- c/ Znalost astrologie.
- d/ Znalost magických obřadů a hláskové energetiky evokačních formulek.
- e/ Umění operovati „okem božím“, dutým zrcadlem eliptického tvaru, zhotoveného z egyptského elektronu, tedy slitiny zlata, stříbra, mědi a olova určitého poměru (tetrasomie kovů).
- f/ Umění zhotovovati preparáty rostlinné i jiné a znalost jejich používání v praxi filosofie ohně.
- g/ Znalost AMENTI, „západní říše“, tedy egyptských názorů na posmrtný život.
- h/ Speciální znalost 42 přisedících posmrtného soudu, tedy 42 evolučních sil, jejichž komplex tvoří 42 písmenný Šem.
- i/ Povšechné znalosti egyptské filosofie.
- j/ Dokonalé osvojení techniky fyzického ohně: 1/ jeho zaněcování, 2/ živení, 3/ tepelné gradace, 4/ udržování žádoucího tepla po dlouhou dobu bez výkyvů - a analogie fyzického ohně, ohně vnitřního. Osvojení techniky vnitřního ohně dělo se psychurgickými cvičeními vůlového ovládnutí fyziologické činnosti řídicí a usměrňující činnost nadledvinek, kompresi karotid a činnosti podstatně snižující srážlivost krve až

k úplnému odstranění srážlivosti krve na dlouhou dobu a cviků směřujících k obsažnému „naplnění nervových zásobáren“ ve smyslu syntetické fyziologie. Tyto psychurgické cviky byly podporovány vnitřním užíváním alchymických preparátů.

To jest povšechný popis bodů přípravného oddílu; uvádím je proto, že texty je uvádějí velmi často a shodně.

Výsledky studia přípravného oddílu filosofie ohně byly uváděny na pravou míru extatismem žakovým. Vývoji extatismu byla v přípravném oddílu věnována velká péče jak cvičeními, tak velmi účinným alchymickým přípravkem, jakož i pohlížením do „oka božního“.

Dle zachovaných zpráv ve spisech helenisovaných Egyptanů žák, který dodržel psychurgické cviky a požil alchymický přípravek, již pouhým jedním pohlédnutím do „božního oka“ Ptahova chrámu v Memfidě, které bylo největším ze všech v Egyptě, upadl okamžitě do extatického stavu, aby se mu zjevil kněz filosofie ohně, stojící na oltáři, který žakovo vědění opravil a doplnil.

II. oddíl uskutečnění:

Oddíl uskutečnění, tedy realizace, začátek vlastní poznávací cesty CHU, začíná „rozsekáním těla žakova na jeho přirozené části, oddělením hlavy a oškrábáním masa z kostí“.

Tuto první operaci realizace pokládám za důležitý důkaz předhistorického původu filosofie ohně: v některých předhistorických hrobech Egypta našli archeologové zbytky takového způsobu pohřbívání.

Cílem druhého oddílu jest uskutečnění znovuzrození mrtvého, což se může státi jedině „mateřským klínem ohně Horev“. Znovuzrození musí také vésti k světelné, tedy pneumatické dokonalosti; to se může státi jedině po „úplném rozplynutí se ve světle“.

Podmínkou úplného rozplynutí ve „světle“ jest ztráta citové složky, nitra člověka (= bai = duše).

Tělesné zbytky realizátorovy zůstanou v „propasti Amenti“, tedy v Západní říši; čistý, proměny ve vše bytující schopný CHU, intelekt, se od nich odlučuje, aby znovuzrodil se ohněm, přijal na sebe jako prapředek všeho lidstva postavu „prastarého muže temně šedé pleti“.

Tento „prvotní“ člověk, podstoupiv „černou lázeň“ mění se v „rudého člověka“, který jest oděn nachovým rouchem a třímá v rukou olovenou a měděnou desku; další koupelí v „černé lázni“ a „spálením krve, která byla zachycena při zabíjení a rozsekání těla realizátorova“, jakož i „spálením jeho kostí zbavených masa“ stane se „rudý“ člověk „bílým a zářícím jako měsíční světlo“.

Zvýšením žaru zevního i vnitřního ohně počnou oči bílého člověka žhnouti rudě: „pravé oko jako vycházející slunce a levé oko jako zapadající slunce“; bílá barva jeho těla „žloutne, až počne oslnivě zářiti jako slunce na vrcholu svojí dráhy“.

„Světla (dne)“, které znovuzrozuje a které bylo egyptskou teosofií personifikováno v trojici stunečního božstva CHEPRER-RE-ATUM, bylo dosaženo.

Druhý oddíl vztahuje se především na „znovuzrození CHU“. Zevním znakem tohoto znovuzrození jest, že tělo realizátorovo stalo se neporušitelným v ohni; exaktním potvrzením úplného ovládnutí druhého oddílu filosofie ohně byl ordál ohněm roztaveného kovu: tělo zasvěcencovo bylo položeno do žhnoucího roztaveného kovu a zůstalo neporušeno. Od té chvíle byl nazýván „filosofem ohně Horev“.

III. oddíl dokončení či dokonání:

Mrtvé zbytky těla filosofa ohně“, tedy „oškrabané mase, popel spálené krve a kostí“ zůstaly v Amenti, kde „čekají na zmrtvýchvstání“, jehož jsou schopny v případě, že i ony budou proniknuty „Světlem“, pneumatem.

Aby se to mohlo státi, jest nutno jíti cestou filosofie ohně až do konce. Základní podmínkou jest „nasolení“ oškrabaného masa a jeho zaobalení do pohřebního plátna (jako u mumie).

Kde vzít k tomu sůl?

Sůl musí býti „vyloužena z popele spálené krve a kostí a podrobena cirkulaci“; při této operaci dochází vždy k boji s drakem APOPEM, personifikaci časoprostoru a kauzality, tedy tří apriorních složek. Draka nutno přemoci a po boji mu uříznouti jeho tři uši, obsahující „tři dechy“, tj. rtuť, síru a arsenik, potřebné k tomu, aby cirkulovaná sůl z popele spálených zbytků zcela pronikla oškrabané maso a rozložila směs látek, ze kterých se tělo skládá, v původní materii.

Cirkulovaná sůl jest Všeobecným rozpouštědlem, protože rozlučuje všechny formy hmoty v původní materii. Jest ale také současně Velkým obnovovačem, protože uši draka APOPA obsahují tři utvářející prvky „Světla (dne)“, rtuť, síru a arsenik, které jsou podmínkou všeho, co existuje. Tato cirkulovaná sůl byla helenisovanými Egypťany nazývána PARTOGENNOTOS.

Kde vzít novou krev a nové kosti, z jejichž popele byl vyroben Velký cirkulát? Nutno Apopovi uříznout jeho čtyři nohy, z jejichž tetrasomie vznikne „nová krev a nové kosti“.

Nutná materie k zmrtvýchvstání filosofa ohně jest připravena: filosof sám ze SVOBODNÉ VŮLE bere na sebe formu nejstaršího z bohů, PTAHA, aby oplodnil svoji ženu NUN (PTAH-NUN); jedná se vlastně o sebeoplodnění, kterým se noří do hmoty, aby opět postupně vystoupil a sestoupil, přijímaje tak na sebe postupně všechny postavy bohů menoferského teosofického schema a ještě další, aby na konec, prošed čtyřmi světy Tetrasomie, vstal jako EPOPT, jemuž není nic skryto, z mrtvých.

Avšak tělo, které vstalo z mrtvých, není již ve svém celku původní: pouze v mase, kdežto krev a kosti jsou částí Apopa - jehož jméno jako Velký zasvěcenec - EPOPT - přijímá. Tělo epoptovo podržuje si mimo lidských schopností i schopnosti božské - především absolutní CHU, intelekt, který nabyt v postavě Ptahově, otce všech bohů. Epopt jest tedy také bohočlověkem.

Jeho účast na stvoření čtyř světů Tetrasomie mu nese název VELKÝ ARCHITEKT, dosažení nejvyššího stupně filosofie ohně KORUNA FILOSOFŮ a jiné.

Nezměrné smrtelné bolesti, které ze svobodné vůle zakusil na začátku cesty, jakož i jeho tělesné zbytky při zpracování v Západní říši, dávají mu jedinečné pochopení pro utrpení všeho existujícího: přijímaje na sebe postavy menoferských božstev, působí dále jako Vykupitel, zachraňující vše žijící.

VIII.

Tak vypadá hypotéza filosofie ohně Horev v nejhrubších obrysech. Nebylo by lépe přijmouti ji jako „okultní mystiku“ nebo jako „orientální mystiku“? Řekli jsme ale, že filosofie ohně jest skutečností překonávající na esoterním poli vše.

Profesor Berthelot totiž nevěděl, že v současné době, tj. roku 1961, existuje na zeměkouli jedno jediné místo, kde ritus usmrcení, rozčtvrcení, oddělení hlavy a oškrabání masa z kostí, tedy faktorů nastoupení cesty, jest stále vykonáván.

Toto místo, jehož zeměpisné souřadnice jsou cca 29° 20' sev. šířky a 91° 30' vých. délky, nazývá se SAMJE a nachází se na levém břehu řeky Brahmaputry. V tamnějším

klášteře nachází se kaple, která se jmenuje U-KHANG, tedy doslovně „Dům pneumaty“; v kapli jest vykonáván onen ritus, který jest tajemstvím nagspa.

Rekl jsem již dříve, že aforismy filosofie ohně může znovu postavit pouze esoterik, který zná cesty dnes dostupných kultur: začátek, ale jen začátek realizace filosofie ohně jest zcela totožný a do všech podrobností shodný s ritem nagspa, tedy tibetských tantriků, vykonávaným v U-KHANGU do dnešního dne. Jak dlouho ještě?

Tato souhlasnost mne vede k zcela jinému důkazu, než by chtěli Weinfurter či Berthelot; slouží za důkaz hypotéze, o které později promluvíme. ---

Vraťme se k Ostanovi. Co sledoval Ostanos za cíl, hledaje filosofii ohně v jeho době již umírajícího Egypta?

Dle svědectví současníků překonával svými znalostmi esoterismu od Gangy až po Olymp všechny současné velekněze egyptských chrámů - kteří ztratili klíče k esoterismu Egypta - jak se děje vždy při zániku kulturní periody.... divotvorné síly?

Jistě že ne, protože jako zasvěcenec pársismu byl právě tak nespalitelný jako filosof ohně. o této vlastnosti perských mágů máme historické zprávy: jednou z posledních jest zpráva o mágovi Atúrpádovi, synu Mahraspandovu, který okolo roku 350 n.l. podrobil se ordálu ohněm roztaveného kovu a zůstal neporušen (Dinkard IV; Artá viráf námák).

K zjištění cíle Ostanova dojdeme jen tehdy, podrobíme-li zkoumání POZNÁNÍ NEJVYŠŠÍHO STUPNĚ vzhledem ku kosmogonickým počátkům jemu známých soustav.

Tak indický jóg: jógi dosáhnoucí poznání, kterého jest možno docílit jógickou poznávací soustavou, stane na prahu Věčnosti, přehlížeje celou časovou řadu.

Má Věčnost nějaký „práh“, na kterém může jógi stanout?

Věčnost je totiž výrazem relativity času nepatrné vztažné soustavy pozemského člověka oproti obrovité časové řadě existence vztažné soustavy, kterou jmenujeme kosmos.

Věčnost jest mírou času, ve kterém se vše, co bylo, jest a bude, rodí, žije a umírá

Esoterismus znázorňuje Věčnost symbolem, který nazýváme kruh. A jako geometrie dělí kruh na 360°, tak esoterismus dělí kruh Věčnosti, nemající „začátku ani konce“ na 57218918400000 oběhů země okolo slunce, tedy pozemských roků. Základním číslem ale jest 25920 roků, které potřebuje zvířetník, aby se dle názorů starých otočil okolo své osy. Budeme-li dělit časovou hodnotu otočení zvířetníku, zjistíme kosmické číselné hodnoty, jejichž používání v esoterismu by nám jinak zůstalo záhadou.

Uvedená časomíra vztahuje se na Nekonečnost prostoru, opět znázorněného kruhem, na jehož obvodu staří zakreslili 12 znamení zvířetníku; tuto Nekonečnost prostoru nazvali kosmos. Avšak staří věděli velmi dobře o existenci jiných soustav kosmů, než jest soustava Mléčné dráhy. Celek všech soustav kosmů esoterismus označuje pojmem Všehomíra, jehož časový obvod jest pětkrát větší než Věčnost.

Nebudeme uvažovat, na kterou časovou řadu, Věčnost či Všehomíru, vztahuje se jóginovo Poznání vrcholného stupně.

Ale v každém případě jógi stojí na „prahu“; tímto prahem jest obvod kruhu jedné ze dvou uvedených časových řad a zří vše, co se nachází v časoprostoru, tedy v útvaru obepjatém dle názorů starých kružnic. Co existuje vně tohoto časoprostoru, odtahuje se jeho přímým poznávacím schopnostem. Fysik relativity, jehož pojmy časoprostoru jsou velmi příbuzné (místo kruhu používá jako představy koule), říká, že mimo časoprostor není nic. Nebudu zde uvažovat o velikém slovu NIC.

Poznávací soustava perská, SÓŠJANTIKA, nebyla žádným z evropských esoteriků dosud popsána. Naším „mágům“ stačí Agrippa a Papus a bádají jest především práce!... Nositelem konečného poznání v párské soustavě jest „potomek Zaráthuštrův“, VELIKÝ MÁG, který jest současně SAOŠJANT (Sóšjant, Vykupitel); jeho působící pole jest přesně omezeno kružnicí (nebo lépe povrchem koule, abych mluvil „moderně“), obepínající

„časoprostor“ jeho moci: svět utváření. Existuje-li něco mimo okruh jeho moci, odtahuje se jeho bádání. Ale něco tam je...

Soustava hebrejské kabaly: kabalistické Poznání vrcholí rozzářením bodu REŠITH, počátku. Co jest počátek? Hmota v chaotickém stavu, zbytek již dříve stvořených a zničených světů... Co je „před“ počátkem, odtahuje se bádání. Avšak kabalistické poznání dává jistotu existence „před“, protože svojí metodou přesně zjišťuje, čím toto „před“ není, a tak stanoví nikoliv Poznání, nýbrž hypotézu, a hypotetické pochody vedoucí od onoho „před“ k „počátku“. A tato hypotéza jest teistická...

Soustava řeckých mysterií, esoterismus Kráasy, dává svému zasvěcenci na nejvyšším stupni jet na voze po bohu Diově; tato jízda děje se po nebeské klenbě, tedy po obvodu kruhu dle názoru starých či moderně po povrchu koule, aby zřel Krásu uvnitř koule. Tedy totéž co jógi i saošjant.

Tímto pohledem zjistili jsme cíl Ostanův: získati poznání beze zbytku nepoznaného, kterého filosof ohně na nejvyšším stupni dobývá vlastním zřením: v podobě Ptahově poznává pochod onoho nepoznatelného „před“, pochod kosmogonického úmyslu, vlastní příčiny kosmogonického děje; tedy zření, pronikající vše, epopsii.

Praktická cesta filosofie ohně vyžadovala oproti všem ostatním soustavám neuvěřitelně krátké doby: II. oddíl trval devět měsíců, mohl být ale citelně zkrácen, III. oddíl pouze tři dny.

Proto jsem řekl, že filosofie ohně Horev překonává na esoterním poli vše...

IX.

Podrobíme-li krátkému zkoumání kosmogonie soustav od Gangy až po Olymp, zjistíme, že každá z nich řeší všechny dané problémy z hlediska omezeného brýlemi specialisty.

Tak jóg:

„Základna (kříž) začala kroužit a tak vznikla svastika, kříž v pohybu, základna našeho světa. Mocí zvuku byla shromážděna podstata a vytvořen tvar; tento tvar tvořil zvukem nové a nové tvary, vydávající zvuky jim vlastní. Vše, co existuje, jest skupenstvím částic, které víří a tím vydávají zvuky, měnící se dle stavů, kterými tato skupenství procházejí.“

V jógu jest to zvuk, z hlediska jehož skryté energetiky jsou řešeny všechny problémy.

Párský magismus řeší vše z hlediska energetiky tepla.

Hebrejská kabala řeší vše z hlediska energetiky světla.

Řecká psychurgie řeší vše z hlediska energetiky klasické mechaniky.

Vezmeme-li v úvahu i soustavu historicky nejnovější, súfismus, uvidíme, že řeší vše z hlediska energetiky záření.

Jenom jedno jest jim společné: pohyb. Nepřivádí to na myšlenku, že všechny tyto soustavy vznikly v pradávných dobách z jediné, jejíž charakteristikou byl pohyb?

Filosofie ohně vykazuje ale znak zcela jiné kategorie: katalysu, která není také oním pohybem, nýbrž umocněným pohybem. Potom by tato soustava musela náležet k zcela jinému středisku, než bylo ono pouhého pohybu?

A tu jest mi něco velmi nápadné. Soustava čínského Tao - Zlatý květ - jediná ze všech nám dostupných esoterních soustav Asie, Evropy a Afriky - nese tytéž charaktery „umocněného pohybu“.

Na ritus nagspa, jehož základ realizace jest doslovně totožný se základem realizace filosofie ohně, jsem vna pravém místě upozornil. Proč jen základ? Protože v VIII. stol. n.l. tibetský ritus byl přetvořen dle poznávacích pravidel severního buddhismu: výsledek apoštolování Padmasambhavy. Od původního tibetského nagspa ale jasně odlišuji bon-po...

Na tomto místě si povšimněme, že tibetština a čínština náleží do skupiny tzv. jazyků izolujících, jednoslabičných.

Ke kulturám středoamerickým prozatím nepřihlížím; jak se zdá dle zpráv archeologů, jsou ale ve Střední Americe pyramidy starší pyramid egyptských.

X.

Proslulou zprávu Solónovu, kterou zveřejnil Platon, o stáří egyptské kultury i o konečném zániku ATLANTIS, podrobil jsem pečlivému zkoumání. Zjistil jsem, že údaje egyptského kněze, (který mluvil k Solónovi), o výhodném postavení Egypta během geologických změn zemského povrchu jsou pravdivé.

Středním kambriem počínaje až po perm byl zatopen jen dolní Egypt (dnešní nilská delta). Během dalších geologických období byl zcela souší až po horní křídou, kdy byla zatopena jeho levá část, tedy od údolí Nilu na západ, kdežto pravá část spolu s Rudým mořem byla souší a spojena se západní Arábií.

Za eocénu nastal převrat: zátopa počala ustupovat na sever. V miocénu byla zatopena již jen nilská delta; od pliocenního období třetihor jest Egypt stále souší v těchže hranicích jako dnes! K tomuto poznatku mne nevedla jen tzv. historická geologie, nýbrž výskyt zkamenělin mořské fauny, charakteristické pro jednotlivá geologická období, což tvoří podklad i pro dále uvedenou úvahu.

Za eocénu děl se i jinde veliký převrat. Veliký kontinent, jehož východní částí byla africká Guinea a západní částí severní Brasilie, Atlantis, se začal rozpadat a šel tím k zániku. Dopustili bychom se chyby, kdybychom v eocénu hledali základní příčinu geologických pochodů, vedoucích k zániku pevniny Atlantis. Ta byla daleko starší.

Ale za třetihor dělo se ještě něco zcela jiného, co mělo pro dějiny středoamerického člověka veliký význam. Z moře se totiž začal vynořovati most, který za nejstaršího diluvia, uzavřev dnešní mexický záliv na východ, spojil jižní Ameriku se severní a tak učinil výměnu velkých savců obou kontinentů a současně pochod praehistorických stavitelů pyramid do Střední Ameriky. Tento most uzavřel cestu golfskému proudu a tím byl příčinou zalednění Evropy a východní části Severní Ameriky; jeho pozdější prolomení, otevřívší tak opět cestu golfskému proudu, vedlo v Evropě a vých. Severní Americe k údobí meziledovému. Jeho pozdější opětovná rekonstrukce způsobila poslední zalednění Evropy a Sev. Ameriky.

Zbytky tohoto dnes pohřbeného mostu vidíme v řetězu ostrovů, ohraničujících Karibské moře oproti Atlantickému oceánu. Reakcí na tento děj bylo zvednutí mořského dna, vytvořivšího Panamskou šíji.

Tím jsem také hypotézu ruských vědců, pokládající Atlantis za překážku Golfského proudu, shledal jako nesprávnou.

To není vše. Moje poznatky mne vedou též k zamítnutí soudobé hypotézy o jednotném původu člověka ze Střední Asie a o jeho rozšiřování v nárazových vlnách, jakožto i o vzniku lidských ras z Neandrtálce. Nárazové vlny středoasijského člověka jsou pouze klínem, který rozštěpil celkové dějiny člověka na část předhistorickou a na část historickou. A potomky zalednění Evropy, Neandrtálců, vidíme ještě dnes, jak žijí mezi soby na severu, aniž by pokročila jejich vlastní kultura a civilisace oproti jejich předkům o více než o „chlup“... Proč? Protože vývoj člověka od prostocitu v intelekt vyžaduje daleko delší dobu, než je deset nebo dvacet tisíc roků!

Z toho jest vidno, že pokládám existenci člověka jako HOMO SAPIENS již v třetihorách za jistou. Na jedné straně jest to Atlantis - a na druhé straně kontinent GONDWANA, spojující jižní Afriku s přední Indií, jehož předindická část byla oddělena od střední Asie širokým pruhem moře. Ještě dnes vidíme zbytky černého obyvatelstva Gondwany, zaniklé dokonce o málo později než Atlantis, jako indické Šúdry a jihoafrické Hotentoty a Křováky.

Ale člověk existoval v pradávných dobách i jinde a velmi daleko od střední Asie: na kontinentu Antarktis, jehož nejsevernějším výběžkem oproti kontinentu Atlantis byla nynější Patagonie. V Patagonii byly na sklonku minulého století nalezeny nejedny zbytky antarktického člověka. Současná věda přechází tyto nálezy mlčením, protože vyvracejí její základní úvahy - či vůbec předpoklady současné vědy. Třetihorní opice nesou všechny znaky dnešních opic a žádný znak člověka!

XI.

Jest zcela jisté, že Egypt byl nejdříve osídlen černou rasou (z Gondwany) a že kolonizace Egypta předhistorickými předky starých Egyptanů se děla od jihu na sever a vyžadovala dlouhé doby více tisíciletí. Mrtvými svědky tohoto kolonizačního pochodu jsou zbytky velmi rozsáhlých nekropolí v Nubii, odkrývaných od r. 1895. Vědci se opět o těchto archeologických pracích téměř nezmiňují...

Rasová příslušnost podmanitelů černošského Egypta rozhodně nebyla hamitská; v každém případě jest velmi nejistou. Srovnávací jazykozpyt není v případě Egyptanů spolehlivý. Vzpomínám jen velké zásoby jednoslabičných slov; jest také zajímavé, že kartuš, lemování okolo jmen králů, nacházíme - v Číně!

Potom má profesor Berthelot pravdu? Nikoliv, protože podmanitelé Egypta čerpali svoji kulturu z jiného zdroje: z téhož zdroje, jehož části přešly také do kultur Číny a předbudhistického Tibetu. Pyramidy přišly na řadu teprve později, po střetnutí se s kulturou Atlantis!

Tajemství antropogenese nebylo dosud, jak se zdá, osvětleno. Není to pravda: tajemství zrození člověka a lidských ras bylo již dávno řešeno poznávacími metodami filosofie ohně. Toto poznání vedlo souběžně k poznání jiné genese: genese říše kovů a jejich tetrasomie, protože zákony metallogenese a zákony antropogenese jsou si analogické!

A tajemství kosmogenese?

Úplného rozřešení záhady vzniku kosmogonické myšlenky a jejího rozvoje v „počátek“ jest podmíněno rozřešením teogonie.

THEOS, STVOŘIV KOSMOS, VYTVOŘIL NUTNOU PODMÍNKU SVOJÍ VLASTNÍ EXISTENCE:

- 1/ ERÓTA, SVŮJ PUD,
- 2/ INTELEKT, SVŮJ LÓGOS a
- 3/ SVOBODNOU VŮLI, NŮS.

Bez těchto tří činitelů by byl Bůh tím, čím byl před svobodnou vůlí: NIČÍM, tj. tím, komu chybí prostředky k uvědomění vlastní existence a co nemůže proto sama sebe poznati. A nemůže-li Theos sám sebe před prvním rozhodnutím svobodné vůle poznati, jak by mohl člověk?

A zde vidím smysl praktik třetího oddílu filosofie ohně: pouze to, co jest bez tvaru, tedy pralátka, pouhé abstraktum, které jest NIC, jest schopno zažítí v sobě samém prvotní hnutí svobodné vůle a tím také stvořiti příčinu vzniku sebe sama. Theos, dokončiv stvoření kosmu, vstal z mrtvých ve vlastním mase!

Teď také možno pochopiti tragedii filosofa hmoty a smyslů, DEMOKRITA (Plutarch, O zvědavosti 12): „Demokritos se sám dobrovolně oslepil, hledě do zrcadla, zrcadlíci zář ohně. Nechtěl, aby ho oči vyrušovaly, volajíce často intelekt ven, ale aby jako zabeďněné domovní dveře nechaly intelekt doma zabývatí se jsoucný esoterními...“ Demokritos - stařec se oslepil častým hleděním do „božího oka“ Pthova!

Ubohá hmoto!